

MÁR
TUDOK
OLVASNI

3.
SZINT

BERCI ÉS A KOBOLDOK

M. Kácsor Zoltán
**BIZSÚR KIRÁLY
CSAPDÁJÁBAN**

Oravecz Gergely rajzaival

MÓRA

M. Kácsor Zoltán

BERCI ÉS A KOBOLDOK

2. rész

**BIZSÚR KIRÁLY
CSAPDÁJÁBAN**

MÓRA KÖNYVKIADÓ

„KOBOLDOK NEM LÉTEZNEK, VILÁGOS?”

Sejtelmes, köddel teli hétfő reggelre ébredt a város. Épp csak néhány perccel múlt hat óra, és ezt két dologból is tudni lehetett. Az egyik, hogy egy toronyóra nemrég ütötte el a hatot. A másik pedig, hogy a közelben álló iskola portása, Jónás bácsi ugyanekkor tárta ki a suli kapuját. A környéken mindenki tudta, hogy az öreg halálosan pontosan végzi a feladatát. Az iskolába persze ilyen korán még nem sokan igyekeztek. Jónás mellett csak egy gyerek tartózkodott az épületben. Berci, az elsős kisfiú égett a vágytól, hogy a kissé mogorva portástól minél többet tudjon meg a nemrég megismert koboldokról. Ám csalódnia kellett: Jónás

ugyanis egyáltalán nem foglalkozott a nebulóval: miután az iskolába léptek, szépen a portásfülkéjébe ült, és magára csukta az ajtót. Berci a fülke ablakába könyökölt, és bekopogott. Az öreg kelletlenül elhúzta az ablakot.

– Mit lebzsz itt? Nem kellene az osztálytermedbe menned?

- Ugyan, még egy csomó idő van becsengetésig
- legyintett a fiú. - Szeretnék kérdezni valamit.
- Dolgom van - vakkantotta a portás.
- Miféle? Talán a termekbe igyekvő tömegeket kell vezényelnie?

Berci a kihalt aulára mutatott.

- Nyertél! De mégis mit akarsz tőlem?

Jónás bácsi olyan fintort vágott, mintha citromba harapott volna. Ehelyett azonban nem citromot, hanem egy erős paprikát vett elő, és abba harapott bele. Nyilvánvaló volt, hogy a fiú a péntek éjjeli események után a koboldokról szerzett volna kérdezni, ám most elkerekedett a szeme.

- Jónás bácsi magában eszi az erős paprikát?
- Magamban enném, ha nem volnál itt - vigyorgott az öreg. - Meg persze magában is.
- De hisz ez egészségtelen!

– Nézd, fiacskám! – csámcsogott a portás. – Lehet, hogy egészségtelen a gyo-mornak, másrésről viszont megvéd.

– Mitől véd meg?

Jónás bácsi a nyílt tekintetű kisfiúra sandított. Majd a plafonra nézett. „Mit vétettem, hogy nem hagy nyugton?”, üzent a tekintete. Aztán a tányérjába ejtette a félig meg-rágott paprikát, és így szólt:

– Ahhoz neked semmi közöd, hogy mitől véd, megértetted?

Berci meglepődött, de nem olyan fából farag-ták, hogy ilyen hamar megijedjen.

– Megértettem – bólintott. – De a koboldvonat-ról már mesél nekem a bácsi, ugye?

A portás, aki időközben újra megkísérelte megenni a reggelijét, most ismét a tányérjába dobta az erős paprikát. Furcsa gyűrűjével, melybe egy „B” betűt pingáltak, az asztalra koppintott. Boszúsúnak tűnt, de egy perccel később váratlanul elmosolyodott.

– Hát persze! Mindjárt el is árulok egy titkot. Tudod, mi a feltétele annak, hogy a koboldok vonatán utazz?

Berci csillogó szemmel rázta a fejét.

– Nem, micsoda?

– Hát az, hogy magad is kobolddá válj! Egy szóval teljesen esélytelen, fiacskám, jobban teszed, ha lemondasz róla! – vágta Jónás bácsi a fiú képébe, majd behúzta az ablakot, hogy csak úgy csattant. Utolsó mondatait már csak tompán le-

hetett hallani: – És ne feledd, amiről már egyszer beszéltünk: koboldok nem léteznek, világos?!

– Ez nem igazság! – fakadt ki Berci.

Már azon volt, hogy újra megzörgesse az ablakot, ám ekkor egy furcsa villanásra lett figyelmes a folyosó másik végéből. „Ez csakis egy varázsajtó lehet!” – cikázott át az agyán, és máris utánaeredt.

A VARÁZSGÚNYA

Berci kíváncsian hajolt a földre az aula közepén. Azt remélte, egy olyan varázsajtó villanását látta, melyen át Kóborka, a koboldlány érkezett péntek éjjel. Ám csalódnia kellett: nemhogy Borka, de még egy nyavalyás varázsajtó sem tűnt fel. Csupán egy apró, gombostűfej-méretű üveggolyó csillant meg a reggeli fényben.

Berci kissé elcsüggedt, ám hamarosan ismét reménykedni kezdett: a golyó egyszerre mozgásba lendült! Átvágott az iskola auláján, de közben meg-megállt, mintha Bercire várt volna. A fiú persze egyből utánaeredt. Az üveggolyó végigszántotta a padlót, és befordult egy folyosón. Berci csakhamar az iskola egyik félhomályos zugában találta magát. De mit bánta ő, hogy ilyen

messzire kellett kódorognia, hiszen végre megtörtént a csoda! A következő pillanatban a padlón egy apró, fénylő ajtó nyílt, és Borka, a koboldlány ugrott elő belőle. Berci legszívesebben azonnal magához ölelte volna pöttöm, copfos barátját. A lány azonban szokatlan, goromba ábrázattal állt eléje, és máris szavalni kezdett:

*Hőn vágyakozz rá, sőt akard,
kezedbe pattan majd a kard!*

Amint befejezte, mívés vívókard fénylett a kezében. Borka a kard hegyével Bercire mutatott, és fura, rekedt hangon azt kiáltotta:

– *En garde!* Azonnal engedd szabadon Kóborkát, különben lemetszem a gatyádat, és egész nap alsónadrágban kell rohangálnod!

Berci, aki még csak véletlenül sem szeretett volna nadrág nélkül maradni, hátrahőkölt. A koboldlány barátságtalan viselkedése szíven ütötte. Ráadásul teljesen értelmetlen volt, amit mondott.

– Hogyan engedjem szabadon Borkát? – hüledezett. – Hiszen te vagy Borka, és itt állsz előttem!

A kobold harciassága egy pillanatra alábbhagyott.

– Még hogy én vagyok Borka... – zsörtölődött, majd a fejéhez kapott. – Ó, hát persze, a varázsgúnya!

Azután olyat tett, ami még egy koboldtól is csodaszámba ment. A földre dobta a kardját, és kicipzározta a blúzáát. Ám nem a blúzáát vette le, hanem az egész koboldjelmezt: az aprócska lény egyszerűen kibújt a bőréből, akárcsak egy ruhából, és a padlóra hajította. Egyszerre egy Borkánál is kisebb koboldfiú állt Berci előtt csinos ingben, buggyos nadrágban. Egy pillanat múlva újra vívóállásba helyezkedett.

– Frici vagyok, Borka öccse! – harsogta. – *En garde!*

– Öccse? – meresztette a szemét Berci. – De hisz ez azt jelenti, hogy akkor te...

– Vág az eszed, mint a kardom! – vágott a szavába Frici. – Óvodás vagyok. És most add vissza a nővéremet!

3. FELADAT

Te kinek a bőrébe bújnál egy napra varázsgúnya segítségével? Mit csinálnál aznap?
